

ת"פ 57994/06/17 - מדינת ישראל נגד אילן דזי

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 57994-06-17 מדינת ישראל נ' דזי
בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אילן דזי

הנאשם

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").
2. בתום הליך שמיעת הראיות, הודעתי לנאשם, כי החלטתי לזכותו מחמת הספק במיוחס לו בכתב האישום.
3. להלן נימוקי הכרעתי:

א. כתב האישום:

4. עפ"י כתב-האישום, ביום 5.5.17 בשעה 01:30 או בסמוך לכך, הגיע עו"ד לירון טרי (להלן: "המתלונן") יחד עם הקבלן ירון ג'רג'י (להלן: "הקבלן") ועם יצחק ברדה (להלן: "יצחק") לבית הנאשם על מנת לבצע תפיסת רכב שמספרו 88-353-32 השייך לנאשם ורשום על צד ג' ועוקל במסגרת תיק הוצל"פ שמספרו 502080-02-17.
5. בנסיבות אלו, יצא הנאשם מביתו ואמר למתלונן "אתם באתם איתם? אהה אתה העורך דין? הכל בסדר... הכל בסדר מותק... עכשיו ראיתי אותך, הכל בסדר, עכשיו אני יודע מה עשית לי" וכן "אני נשבע לך באימא שלי, לקחת לי את האוכל של הילדים עכשיו. לקחת לי עכשיו את האוכל לילדים. על מה? על כלום. על כלום. לקחת לי את האוכל של הילדים על כלום. ואם אתה חושב העניין הזה ייגמר בשקט תשכח מזה, אמרתי לך אל תעשה את הטעות יש לי 5 ילדים שאני מביא להם אוכל. אל תעשה את הטעות הזאת. אל תעשה את הטעות הזאת. אני מבטיח לך, באימא שלי, בבורא עולם, שאתה תשלם על זה ביוקר חוקי, הכל חוקי אתה תבכה על היום שנולדת, חוקי. יש לך הזדמנות להוריד את האוטו ואני אסגור את זה בכבוד

עמוד 1

כמו גבר".

6. בהמשך צעק הנאשם לעבר יצחק, אשר תיעד את האירוע באמצעות מצלמה המותקנת במכשיר הטלפון הנייד שברשותו "אתה, אתה, אתה עם הכובע.. הקדוש ברוך הוא ייקח אותך עם הזקן שלך. ייקח אותך היום. אתה עם הזקן, מרים יד בתורת משה, ייקח אותך ואת כל המשפחה שלך היום, אתה עם הזקן". אז, פנה הנאשם למתלון ואמר "ואתה העורך דין, אני אוהב אותך אני אוהב אותך, איי איי, עוד חודש, חודשיים, שנה, שנתיים, אני נותן לך מילה, אתה לא יודע עם מי נפלת. את היום הזה אני לא אשכח לעולם. זה מבחינתי שפיכת הדם של הילדים שלי".

7. בהמשך, אמר הנאשם למתלון "אל תדאג גמד בן זונה, אל תדאג יא בן זונה, אמנן יצחק סיבך לך את החיים" או אז, החל המתלון לעזוב את המקום והנאשם אמר לו "איפה אתה הולך? פחדן איפה? מוצץ! מוצץ! מה אתה חושב אנחנו לא נדבר? הא". בנסיבות אלו, החל הנאשם לרדוף אחר המתלון ואמר לו "גמד, מניאק! אל תדאג, חה חה חה, תראה תראה..." וכן פנה ליצחק ואמר לו "אתה, אלוקים ייקח אותך. כן. כן תצלם. אלוקים ייקח אותך".

8. נטען, כי במעשיו המתוארים לעיל, איים הנאשם במילים ובהתנהגות בפגיעה שלא כדין בגופו של המתלון, בכוונה להפחידו.

ב. תשובת הנאשם לכתב האישום:

9. במסגרת תשובתו לכתב האישום הודה הנאשם בעובדות, אולם טען כי אין האמרות מגלות עבירה של איומים וכי הן נאמרו במסגרת חוקית.

10. עוד נטען, כי הצו מכוחו הגיע המתלון לתפוס את הרכב ניתן שלא כדין ובהעדר סמכות, וכפועל יוצא קמה לנאשם הזכות להגן על רכושו. בסיכומי של ב"כ הנאשם, נזנחה טענה זו ונראה כי טוב שכך נעשה.

ג. המסגרת הדיונית:

11. בהמשך לכפירתו של הנאשם נשמעו העדויות בתיק.

12. במסגרת פרשת התביעה, נשמעו עדויותיהם של המתלון (ע/ת 1) ועדותו של יצחק ברדה (ע/ת 2). במסגרת פרשת ההגנה, נשמעו עדויותיהם של הנאשם ושל מר אופיר בנבנישתי (להלן: "אופיר").

13. כמו כן, הוגשו כמוצגים לתיק בית המשפט הודעותיו של המתלון (נ/2, נ/3), הודעתו של יצחק ברדה (נ/4), הודעת הנאשם (ת/3), החלטת רשם הוצ"פ לביצוע תפיסת הרכב (ת/1) ופסק הדין שניתן בערעור על אותה החלטה (נ/1) וכן הוגש הסרטון המתעד את האירוע ואשר צולם ע"י יצחק ברדה (ת/2).

ד. דין והכרעה:

14. המחלוקת המרכזית בה נדרש בית המשפט להכריע הינה משפטית שעניינה בשאלה, האם אמירותיו ומעשיו של הנאשם עולים כדי עבירת איומים, עפ"י סעיף 192 לחוק העונשין?

ד1. הראיות שהובאו לפני בית המשפט:

עדותיו של המתלונן, עוה"ד לירון טרי, עת/1:

15. בעדותו, סיפר המתלונן על הרקע לאירוע. לפי עדותו, במסגרת תיק הוצל"פ שבו ייצג זוכה, בשם מיכאל סקיריצקי, כנגד הנאשם (החייב), הגיע ביום האירוע בשעה 00:30 לביתו של הנאשם, לצורך ביצוע צו תפיסת רכב. המתלונן מסר, כי הצטרף אל קבלן ההוצאה לפועל על מנת לוודא שהצו מבוצע, הואיל והרכב היה רשום ע"ש צד ג' באופן פיקטיבי ולא ע"ש הנאשם. לטענת המתלונן, רק לאחר הגשת הבקשה לרשם ההוצאה לפועל, גילה ע"ש מי רשום הרכב.

16. לדברי המתלונן, כוונתו של קבלן ההוצאה לפועל הייתה לגרור את הרכב בהגיעו למקום ורק לאחר מכן להודיע לנאשם כי בוצעה תפיסה, אך מאחר והרכב הועמד באופן שלא אפשר ביצוע הגרירה, התעורר הצורך לפנות אל הנאשם ולהציג לו את צו התפיסה. לכן, בעוד המתלונן יצחק ברדה משקיפים במרחק של 50 מטרים, הקיש קבלן ההוצל"פ על דלת ביתו של הנאשם, על מנת לבקש שיזיז את רכבו.

17. בשלב זה, כפי שמסר המתלונן בעדותו הראשית, הנאשם יצא החוצה וסירב לשתף פעולה באומרו לקבלן "אתה לא לוקח את הרכב, זה לא יגמר טוב". או אז, הבחין במתלונן ואמר: **"אתה עו"ד, הבנתי ראיתי מה עשית לי, הכל טוב, תשלם על מה שעשית מותק....."** (עמ' 4, ש' 30 - 31). לטענת המתלונן, בשלב זה התרחק מביתו של הנאשם, אך הנאשם לא חדל מלצעוק, לקלל ולאיים עליו ועל יצחק באומרו: **"תשלם על מה שעשית, שפכת דם של הילדים שלי אם אתה חושב שזה יגמר שקט אתה טועה. יש לך הזדמנות להוריד את הרכב ואני אטפל בזה כמו גבר, עוד חודש חודשיים שנה שנה שנה לא אשכח לך לעולם, תשלם על הכל "חוקי" (עמ' 4 ש' 32 - עמ' 5 ש' 1 - 2).** לטענת המתלונן, למשמע הנימה בה נאמרו הדברים, ניתן היה להבין שכוונת הנאשם רחוקות מלפעול בדרך חוקית.

18. לאחר האמור, יצא הנאשם מביתו והחל ללכת אחרי המתלונן, בעת שלטענת המתלונן הוא מצדו שומר על מרחק מהנאשם והולך אחורנית, והנאשם צועק לעברו **"תשלם על מה שעשית לא אשכח לך לעולם"** (עמ' 5, ש' 6), ומגדף אותו במילים **"מוצץ, בן זונה, גמד"** (שם, ש' 5).

19. לטענת המתלונן, מאחר ולא נענה לדרישות הנאשם להוריד את הרכב מהגרר, החל הנאשם לרוץ לכיוונו. לדבריו, בשלב זה חש מאוים ומפוחד וידע שאם הנאשם יתפוס אותו, זה יגמר באלימות. המתלונן מסר, כי משם רץ ישירות לתחנת המשטרה להגיש תלונה. עוד לדברי המתלונן, לאחר מכן, צפה בסרטון שצילם יצחק ברדה, ונוכח לדעת כי כאשר שב הנאשם לביתו מתנשף, הוא אמר "ראיתם איך ברח כמו שפן?".

20. המתלון נדרש במסגרת החקירה הראשית להבהיר, מי הוא יצחק ברדה, וסיפר כי הזוכה (מיכאל) הוא חבר טוב שלו, ולכן הגיע למקום לוודא ביצוע הצו. בשל חששו להגיע למקום לבדו, על רקע אירוע אלים שבו היה מעורב הנאשם, ביקש מהזוכה לשלוח את אחר החברים שלו, על מנת שילווח אותו ויצלם את האירוע. החבר שנשלח לסייע, היה יצחק ברדה.
21. עוד סיפר המתלון, כי לאחר האירוע, הגיע אל ביתו של יצחק והעתיק את הסרטון אל מחשבו הנייד, משם צרב את הסרטון לדיסק, תוך שהוא מחלק את הסרטון לשלושה מקטעים "כדי שלחוקר יהיה קל לראות איפה האיומים" (עמ' 6, ש' 4), והעביר למשטרה את הסרטון המלא ואת שלושת המקטעים. לדברי המתלון, לא ביצע שינויים כלשהם בסרטון. בנוסף, העביר למשטרה קובץ PDF שבו תמלול הסרטון, שערך בעצמו.
22. כאשר נשאל המתלון, מדוע ברח מן הנאשם, טען "במשך אותה רבע שעה חשתי מאוים. שומעים בסרטון שאמר לי זה לא יעבור בשקט, יש לך הזדמנות להוריד את האוטו ואסגור את זה כמו גבר, אתה חושב שלא נדבר, תשלם על מה שעשית חוקי, תבכה על היום שנולדת" (עמ' 7 ש' 1-3).
23. לשאלת בית המשפט, התבקש המתלון להסביר, מדוע כב"כ המייצג בתיק הוצל"פ נדרש להצטרף באישון לילה לביצוע הליך של תפיסת רכב. המתלון הסביר, כי בשל המורכבות המשפטית של הצו בהיות הרכב רשום ע"ש צד ג', ועל מנת למנוע מצב שבו לא יבוצע הצו וכספי הזוכה ירדו לטמיון, הגיע בשעת לילה עם הקבלן לוודא ביצוע הצו. המתלון טען, כי לעובדה שהזוכה הינו חבר טוב שלו לא הייתה כל השפעה על החלטתו להגיע עם הקבלן לצורך ביצוע הצו.
24. בחקירתו הנגדית, אישר המתלון, כי בפסק הדין שניתן בערעור על החלטת רשם ההוצאה לפועל, נקבע כי לצד ג', למר אופיר בנבנישתי, יש זכויות ברכב וצו התפיסה והעיקול בוטלו.
25. לשאלת הסניגור, השיב כי הוא מטפל במאות תיקי הוצאה לפועל וכי זו פעם ראשונה שהשתתף בתפיסה של רכב. לטענת המתלון, היה זאת מאחר והרכב היה רשום על שם צד ג', והחייב מברחי נכסים באופן שלא ניתן להיפרע ממנו.
26. עוד נשאל המתלון ביחס לקשר בינו לבין הרב אמנון יצחק, והשיב כי יצגו בעשרה הליכים ואת עמותת שופר בשניים או שלושה תיקים. המתלון אישר, כי הוא מודע לסכסוך קשה בין הנאשם לבין הרב אמנון יצחק.
27. ביחס ליצחק ברדה, מסר המתלון, כי היה זה הזוכה בתיק ההוצאה לפועל ששידך ביניהם, וכי הכיר את יצחק דרכו. לטענתו, שוחח עם יצחק ברדה פעם או פעמיים לפני האירוע בבית הנאשם, אך אינו זוכר שאמר לו אם הוא מכיר את הנאשם. כאשר נשאל המתלון, האם פגש בברדה לפני האירוע, הישב "יכול להיות שנפגשתי בו שהגעתי לדבר עם אמנון יצחק...מניח שלא יותר מפעם או פעמיים" (עמ' 10, ש' 11 - 13). ועוד טען, כי הכיר את יצחק ברדה כחבר, רק בעקבות אירוע זה. כאשר עומת המתלון עם העובדה, שבהודעתו במשטרה מסר יצחק ברדה כי

המתלון הוא חבר שלו, עמד על כך שלא היו ביניהם יחסי חברות קודם לכן.

28. המתלון אישר, כי פגש בבית משפט השלום ברמלה את הנאשם ואת מר אופיר בבנישתי, כאשר התקיים הדיון בערעור שהגיש המבקש על החלטת רשם ההוצאה לפועל. כאשר נשאל האם שוחח עם הנאשם, השיב "כן, מחוץ לאולם והיו צעקות והמשמר הפריד בין הניצים" (שם, ש' 30). בהמשך לכך, נשאל המתלון האם אמר שידאש שהנאשם יכנס לכלא, ולכך השיב בחיוב.

29. המתלון נשאל על הסרטון, מתי החל ברדה לצלמו, והשיב כי היה זאת רק לאחר שהקבלן החל לבצע את הרמת הרכב על הגרר, ומשהובהר כי אין באפשרותו להזיז את הרכב מבלי לגרום לו נזק, ולכן נאלץ לפנות לנאשם ולבקש את שיתוף הפעולה שלו.

30. המתלון נשאל, מדוע בהודעתו הראשונה במשטרה, מיום 05.05.17 (נ/2), לא מסר שהנאשם אמר שהמתלון ישלם על זה ב"אופן חוקי", ומסר כי שלב מסירת התלונה היה מפוחד ולא ציטט את כל האיומים אלא רק מה שהדהד באוזניו חצי שעה לאחר האירוע. לדבריו, לא ניסה להסתיר דבר מהמשטרה, והראיה לכך היא העובדה שמסר את הסרטון המלא.

31. עוד נשאל המתלון, האם לא הגיע למקום כשבליבו כבר חשש מהנאשם, בשל מה שטען להיות אירוע אלים קודם בו היה מעורב הנאשם. לכך השיב המתלון בשלילה, וטען כי סבר שאם האירוע יצולם זה יאיין את החשש, כי הנאשם יזהר יותר בהתנהגותו וכדבריו "כאשר הגעתי לאירוע עם ברדה לא חששתי, החשש חזר לי כאשר נוכחות ברדה לא הרתיעה את הנאשם וחרף זאת המשיך לאיים" (עמ' 12, ש' 31 - 32). עם זאת, מיד לאחר מכן אמר "היה חשש שחשבתי שאפשר לאיין עם הצילום. עד האיומים הראשונים לא חשתי מאוים...אם הייתי צריך להגיע בלי צלם, לא הייתי מגיע. ברגע שהגעתי עם צלם לא חשתי מאוים. ברגע שהיו איומים בכל זאת אז הרגשתי מאוים" (עמ' 13, ש' 1 - 5). ואז שוב נשאל, האם לפני שהגיע חש מאוים ולכן הביא את ברדה והשיב "כן, אבל הייתי משוכנע שהצילום ימנע מהנאשם לאיים" (שם, ש' 6 - 7).

32. המתלון אישר, כי ברגע שאמר לו הנאשם, "אתה תשלם על זה, חוקי", כבר חשש ממנו, אך שלל את הטענה כי כאשר אמר לו הנאשם "בוא נדבר" החל לברוח. לדבריו, בסרטון ניתן לראות, שמתחילה אמר לו הנאשם, שיש לו הזדמנות להוריד את הרכב, ובהמשך לאחר שהרכב לא הורד מהגרר, הנאשם איים עליו ועל הקבלן, רץ לכיוונו וגידף אותו. עוד לדבריו, הוא החל להתרחק מהנאשם, וברגע שהנאשם החל לרוץ אחריו, הבין שאם לא ירוץ מהר, האירוע יסתיים באלימות פיזית. לטענת המתלון, הנאשם לא אמר לו "בוא נדבר", אלא "מה אתה לא חושב שאנחנו נדבר", במובן שהאירוע הזה לא יגמר בטוב.

גרסתו של יצחק ברדה עת/2:

33. מר ברדה מסר בהודעתו במשטרה (נ/4), כי הגיע למשטרה בעקבות תלונה שהגיש חברו, עוה"ד לירון טרי, מאחר והיה עד לאירוע והמתלון ביקש ממנו למסור הודעה. עוד סיפר, כי המתלון ביקש ממנו לבוא עימו ולתעד תפיסה

של רכב, מכיוון שמדובר באדם חמום מח. כאשר הגיעו למקום, והחלה הגרירה של הרכב, סיפר העד, יצא הנאשם, הבחין בעוה"ד טרי ואיים באופן הבא: **"אני נשבע לך לקחת אוכל מהילדים שלי אתה תשלם על זה ביוקר אבל חוקי"** לאחר מכן איים על הקבלן: **"תוריד את האוטו"** בטון אגרסיבי. לדבריו של מר ברדה, לאחר האמור, פנה אליו הנאשם ואמר: **"אתה עם הזקן אלוקים יקח אותך"**, ואז פנה שוב למתלונן ואמר: **"אני אוהב אותך. עוד חודש חודשיים, שנה שנתיים, אני נותן לך מילה, אתה לא יודע עם מי אתה נפלת, אני לא אשכח את היום הזה, אני מבחינתי שפכת את הדם של הילדים שלי"** והחל לקלל אותו **"בן זונה, יא מוצץ, יא מניאק"**, ובהמשך רדף אחרי המתלונן. כאשר לא תפס את המתלונן, פנה לקבלן ההוצאה לפועל ונהג הגרר ואמר "ראיתם איך הוא ברח כמו שפן".

34. בעדותו בבית המשפט מסר יצחק, כי הגיע למקום האירוע דרך חבר משותף שלו ושל המתלונן, אשר ביקש ממנו לתעד את הליך תפיסת הרכב, כיוון שידוע כי הנאשם הינו אדם "חמום מוח", אשר תקף בעברו אדם אחר באמצעות אגרופן, ועוד מקרה שבו זרק הנאשם אדם לעבר אוטובוס נוסע. לדבריו, כאשר למעשיו במקום, השיב "עמדתי וצילמתי".

35. יצחק תיאר, כי כאשר הגיעו שני גוררים למקום עפ"י צו בימ"ש, יצא הנאשם מביתו ואמר להם בטון אגרסיבי: **"תורידו את האוטו אתה לא יודע עם מי אתה מתעסק"**. כאשר הבחין הנאשם במתלונן, אמר לו: **"אתה תשלם על זה, אתה לא יודע מה עשית לי. לקחת את הלחם של הילדים שלי"**. לאחר מכן, החל הנאשם לגדף את המתלונן ולרוץ אחריו על מנת לפגוע בו ולא הצליח להשיג אותו כיוון שברח, וכשחזר אמר הנאשם: **"ראיתם איזה פחדן הוא איך פוחד ממני"**, הסתכל על יצחק ואמר לו **"אלוהים יקח אותך"** (פרו' עמ' 18 ש' 9-1). כאשר נשאל, מה עשה המתלונן כאשר הנאשם רדף אחריו, השב כי **"רץ, כל עוד נפשו בו"** (שם, ש' 9). לדבריו, חש "מתוח ומפחיד".

36. בחקירתו הנגדית, אישר מר ברדה כי הוא תלמידו של הרב אמנון יצחק. כן, אישר שלפני האירוע היה ליד ביתו של הנאשם, מאחר והגיע, יחד עם עשרה אנשים אחרים "למחות על ביזוי תלמיד חכם" (שם, ש' 30), ולמעשה עמדו ליד השער של הבית וצעקו. לכן, כדי להגיע לבית הנאשם, באירוע נשוא כתב האישום, לא היה זקוק לכתובת כי כבר הכיר את המקום.

37. לדבריו מר ברדה, המתלונן הוא חבר משותף שלו ושל הזוכה בתיק ההוצאה לפועל (מיכאל סקריצקי), ולטענתו לא פגש בו קודם לאירוע. כאשר נשאל, מדוע בהודעתו במשטרה מסר כי המתלונן הוא חבר שלו השיב, כי אם הוא חבר של מיכאל, הוא הופך להיות גם חבר שלו. לטענת מר ברדה, לא שוחח כלל עם המתלונן לפני האירוע, אלא עם מיכאל בלבד, ואת המתלונן פגש במקום. בשלב זה, עומת מר ברדה עם דבריו בהודעתו במשטרה, אז מסר כי המתלונן ביקש ממנו להגיע ולצלם, לעניין זה השיב כי כאשר אמר שהמתלונן ביקש, למעשה התכוון שמיכאל ביקש ממנו עבור המתלונן. לאחר שנשאל שוב, האם שוחח עם המתלונן לפני האירוע, השיב כי אינו זוכר. כאשר נשאל, האם כאשר הגיעו לשטח כבר אמר למתלונן שהנאשם הוא אדם חמום מח, השיב שהמתלונן ידע "זה רץ ברשת, מי לא ראה את זה" (עמ' 20, ש' 29). מר ברדה אישר, כי הנאשם אמר "תשלמו על זה ביוקר חוקי".

38. מר ברדה נשאל ביחס למיקום שלו באירוע, והסביר שהיה ליד לירון, עד לרגע שלירון התרחק ממנו. העד אישר, כי בזמן הריצה לא צילם את המתלונן כלל אלא את הנאשם בלבד, והסביר כי לא היה לו עניין לצלם את מתלונן. העד מסר, כי אינו זוכר אם לפני שהנאשם רץ, החל המתלונן לרוץ בעת שהנאשם התקרב אליו ואמר לו שהוא רוצה לדבר איתו, ורק לאחר מכן הנאשם רץ, ואמר "ראיתי שלירון רץ והנאשם רץ אחריו". מר ברדה אישר, כי למשך כל האירוע המתלונן חשש מהנאשם, וכך גם הוא עצמו.

סרטוני האירוע:

39. במסגרת פרשת התביעה הובא לפני בית המשפט גם דיסק ובו קבצי הסרטונים, שצולמו ע"י יצחק ברדה, והועברו למשטרה ע"י המתלונן. לסרטונים אלו, אתייחס בהמשך במסגרת ניתוח נסיבות המקרה ויסודות עבירת האיומים.

פרשת ההגנה:

עדות של מר אופיר בנבנישתי:

40. אופיר סיפר בעדותו כי הקשר בינו לבין הנאשם הוא קשר חברי. לדבריו, הנאשם ירד מנכסיו, עד כדי שהגיע למצב של פת לחם. בעקבות כך, לדברי העד, ביקש ממנו הנאשם הלוואה, וכערבון להחזר ההלוואה, ביצעו השניים העברת בעלות של הרכב של הנאשם למר בנבנישתי. ביחס למתלונן, סיפר העד, כי בדיון שהתקיים בבית משפט השלום ברמלה, בערעור שהגיש על החלטת רשם ההוצל"פ לתפיסת הרכב, הציע השופט שישוחח עם המתלונן על מנת להגיע להסכמות. באותה שיחה, לדברי העד אמר לו המתלונן שקיבל הוראה מפורשת "לא לעזוב את אילן עד שאני אראה אותו מאחורי סורג ובריח". מר בנבנישתי טען לפעולות בלתי חוקיות, שמבצעים חסידיו של הרב אמנון יצחק, בחסותו.

41. בחקירתו הנגדית, אישר מר בנבנישתי כי לא היה נוכח באירוע נשוא כתב האישום.

גרסת הנאשם:

42. הנאשם נחקר באזהרה, ביום 25.05.17. הודעתו הוגשה לתיק בית המשפט (ת/3). בפתח הודעתו, אמר הנאשם לחוקר "אני לא איימתי עליו, אני אמרתי לו שאני אלך איתו בדרך החוקית" (שם, ש' 2). הנאשם הודה שאמר את האמירות שנחשד בהן, אך טען כי אמר אותן למתלונן בכוונה לפעול רק בדרכים חוקיות והוסיף "אני לא הולך לעזוב אותו כמובן, הכל בדרך החוקית, בתביעות בבית המשפט, אני הולך להיכנס בו כסאח חוקית" (ש' 17 - 18).

43. נאשם הודה שרדף אחרי המתלונן, אך טען שעשה זאת בצחוק. כאשר נשאל ע"י החוקר על ההקלטות "בהן איימת וקיללת את המתלונן", השיב "אני מודה בזה, כי הוא לקח לי את האוכל של הילדים שלי", וכן הוסיף שהוא מבין שאסור לאיים אך "לא איימתי עליו אלא אמרתי שלו שאני הולך איתו בדרך החוקית לפי החוק של מדינת ישראל, זה הכל..." (ש' 24 - 28).

44. בפתח עדותו בבית המשפט, הסביר הנאשם את הרקע ליריבות שיש בינו לבין הרב אמנון יצחק. לדבריו, גילה כי הרב שקרן, גזלן ואכזר, וכי הוא עומד בראשה של כת, ולכן העלה מספר סרטונים ברשת, כדי להראות זאת. לטענת הנאשם, יצחק ברדה "מוכן לקבל כדור בראש בשביל אמנון יצחק. הוא משתף פעולה עם לירון טרי בכת". לטענתו, המתלונן ויצחק ברדה באו לביתו בליל האירוע בכדי להפלילו, ולהביא למאסרו. הנאשם אישר שיש בו כעס רב על הרב וחסידי, מכיוון שהם הכניסו אותו למצב של עוני כאשר לקחו ממנו את הרכב ששימש לפרנסתו, והלינו כנגדו במשטרה דברי שקר. לטענת הנאשם, יצחק ברדה הגיע כמה פעמים לביתו, ובאותם מקרים קילל וביזה אותו, יחד עם עשרות אנשים נוספים, בעקבות הסרטונים שפרסם ברשת בגנות הרב.

45. באשר לאירוע נשוא כתב האישום, סיפר הנאשם כי ביום 05.05.17, בשעה 1:00, בעת שהיה ישן, נשמעה דפיקה בדלת ביתו. הנאשם יצא מביתו, ללא חולצה, וגילה את אשר התרחש. לדבריו, כתוצאה מההתרחשות ילדיו נבהלו מאוד, והוא חש מושפל, שעה שהמתלונן צילם אותו במצב המביש שבו היה נתון. הנאשם סיפר, כי פנה "לבחור של הגרר" וביקש ממנו שלא לקחת את הרכב, מכיוון שזה רכב של אופיר בנבנישתי, אך הלה התעקש ליטול את הרכב, וכל זאת בזמן שיצחק ברדה צילם וחיך והמתלונן נראה מרוצה מההתרחשות.

46. הנאשם אישר בעדותו את האמירות המיוחסות לו, וטען כי המתלונן פועל ברשותו של הרב אמנון יצחק, בדרכים לא חוקיות, וכי יש לו ראיות לכך. לכן, כשאמר שהמתלונן ישלם על מעשיו "חוקית", התכוון לכך שיחשוף את מעשיו בדרכים חוקיות. לטענתו, כשרצה לדבר עם המתלונן, החל זה האחרון לרוץ "אם הייתי רוצה לתפוס אותו הייתי תוך חצי דקה תופס אותו. הוא דרדס, צעד שלי כמו 4 שלו. באתי לדבר איתו הוא התחיל לרוץ, אני בשביל הקטע התחלתי לרוץ אחריו. הוא רץ ואני חזרתי וצוחק עליו. גם אמרתי הפחדן הזה" (עמ' 26, ש' 19-21), ובהמשך "רציתי להראות לכולם שהוא פחדן. על כלום. להשפיל אותו" (שם, ש' 26 - 27). לטענת הנאשם, הינו אדם שומר חוק, ללא עבר פלילי, וגם במקרה הזה לא הייתה לו כל כוונה לאיים, אלא לפעול בדרך חוקית, של הגשת תלונה או תביעה אזרחית כנגד המתלונן. הנאשם לא הסתיר את איבתו כלפי המתלונן, ואמר "אני הודיתי שקיללתי. גם עכשיו אני אקלל אותו. הוא לקח לי האוכל של הילדים. אני אקלל אותו שאלוהים יקח אותו. אם הייתי רוצה לפגוע בו היה חי בכלל? שילך כפרה על הילדים שלי" (עמ' 27, ש' 11 - 12).

47. בחקירתו הנגדית, נשאל מה הייתה כוונתו כאשר רץ אחרי המתלונן והשיב "להשפיל אותו הכלב הזה. זה שהפך אותי לעני. אם הייתי רוצה לתפוס אותו, הייתי תופס אותו בשניה... כמו שהשפיל אותי בשעה 1:00 בלילה" (שם, ש' 18 - 19).

48. כאשר נשאל על תחושותיו באירוע, השיב "דופקים לאבא עם חמישה ילדים בבית פרטי, בום בום, האבא רואה שבאים לתקוף אותו הילדים בסכנה, פתחתי את הדלת הרגשתי שעומדים להרוג אותי, עמדו לי אנשים ככה ג'בארים, אלה של הגרר, טרי היה בחוץ, הרגשתי שעומדים לפגוע לי באשה ובילדים." (שם, ש' 26 - 28).

49. הנאשם נשאל על הדברים שאמר למתלונן באירוע:

ש. אמרת ללירון אני אחכה חודש חודשיים שנה שנתיים.

ת. נכון אני תמיד מחכה. יש לי סבלנות. בטח שהוא ישלם חוקי. יש בתי משפט.

ש. אמרת לו אתה לא יודע על מי נפלת.

ת. אני מודה וחוקי הלכתי איתו. יש לי עליו ים חומר. זה עו"ד עברין.

ש. אם אתה חושב העניין יגמר בשקט תשכח מזה.

ת. נכון ובוודאי אני אומר הכל חוקי

ש. אני מבטיח באמא שלי ובורא עולם שתשלם על זה ביוקר וחוקי.

ת. מאשר.

ש. תבכה על היום שנולדת.

ת. בטח גם אמא שלו תבכה, תכף שיעמוד מול שופטת. הצדק מנצח. שאמא שלו תראה אותו בבימ"ש ויקחו לו את הרישיון של עו"ד. תכף נראה איך היא תהלל אותו.

ש. אמרת לברדה הקדוש ברוך הוא יקח אותך ואת כל המשפחה שלך.

ת. אמן. איזה מצפון יש לו שהוא רוצה שיכנסו אבא לחמישה ילדים לבית סוהר. האישה תהפוך לאלמנה והילדים ליתומים אם אני אכנס לבית סוהר. הוא ישלם ביוקר משמיים (פרו' עמ' 28 ש' 18-5).

50. הנאשם נשאל מדוע אישר לחוקר המטרה שאיים וקילל (ת/3 ש' 24 - 25), והשיב כי האישור שנתן היה ביחס לקללות, וכי ניתן להבחין לאורך כל הודעתו שהכחיש את האיומים.

2. המטריה המשפטית - עבירת האיומים:

51. עבירת האיומים קבועה בסעיף 192 לחוק העונשין, קובעת כהאי לישנא:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

52. האיום הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי, וזאת כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרוך האיום גם בציפיה להתנהגות מסוימת מצד המאיים, שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת דברי האיום. עמד על כך כב' השופט גולדברג בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373 (להלן: פסק דין

ליכטמן):

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלוות נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדון. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו, שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישה, שמטרת האיום תהא להניע את המאויים לעשות מעשה או להימנע ממעשה, בידוע הוא, שבמקרים רבים מושמעים איומים *per se* כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחרות הפעולה של הזולת." (עמוד 378 לפסק הדין).

53. יודגש, כי לשם אכיפת האיסור שנקבע בעבירה אין נדרש להוכיח שהאיום אכן השיג את מטרתו של המאיים וכי ההפחדה או ההקנטה התממשה. די בפעולת האיום עצמה, אם בוצעה מתוך כוונה להפחיד או להקניט, כדי להוות עבירה של איומים, שכן עסקינן בעבירה התנהגותית ולא תוצאתית.

54. היסוד העובדתי של עבירת האיומים כולל רכיב התנהגותי ורכיב נסיבתי המהווים ביחד את מכלול ההתנהגות האסורה.

55. חלקו הראשון של הרכיב ההתנהגותי בעבירת האיומים הוא המעשה הפיזי עצמו של ביצוע האיום. על פי לשון החוק, מעשה זה יכול להיעשות "בכל דרך שהיא". חלקו השני הוא תוכנו של האיום. בעוד שהמעשה הפיזי עליו עמדנו לעיל הוא דרך הביטוי הרי שבתוכן האיום כוונתנו היא לביטוי עצמו ולמהות הפגיעה המשתמעת ממנו.

56. בית המשפט **נדרש למצוא את האיזון בין השיקולים המתחרים - הגנה על חופש הביטוי מזה והגנה על שלוות נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט מזה - המתאים לנסיבות העניין.** בית המשפט יידרש בכל מקרה לבחון את הנסיבות המיוחדות של העניין שבפניו תוך שהוא מנחה את עצמו על פי התכליות הכלליות עליהן עמדנו לעיל. בחינה משולבת זו היא שתקבע את התוצאה בכל מקרה ומקרה.

57. הקביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי **אמת מידה אובייקטיבית**, מנקודת מבטו של האדם מן הישוב, המצוי בנסיבותיו של המאויים, ולא על פי אמת מידה סובייקטיבית ומנקודת מבטו של המאויים בלבד. על הלכה זו, שנפסקה עוד בע"פ 237/53 כהן נ' היועץ המשפטי, פ"ד ח(1) 295, 299 חזר בית המשפט פעמים רבות (ראו: פסק דין ליכטמן, בעמוד 379; ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 408, בעמוד 416; רע"פ 11043/04 לידני נ' מדינת ישראל (לא פורסם), פסקה 4).

58. יודגש, כי בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת באופן המנותק מן הנסיבות אלא בתוך ההקשר בו ניתן הביטוי.

מן הכלל אל הפרט:

59. נתחיל מניתוח נסיבות המקרה; בין המתלון ומר יצחק ברדה לבין הנאשם הייתה קיימת יריבות (אם לא ישירה, למצער עקיפה), זאת מלכתחילה ועובר לאירוע. הנאשם התבטא כנגד הרב אמנון יצחק בסרטונים שהעלה למרשתת וטען כנגדו טענות קשות. המתלון ייצג, כעו"ד, את הרב אמנון יצחק ואת העמותה שהוא עומד בראשה. מר יצחק ברדה הוא אחד מתלמידי הרב ואף הגיע בהנחייתו (יותר מפעם אחת), לביתו של הנאשם על מנת "למחות על ביזוי תלמיד חכם", ויחד עם אחרים עמד מחוץ לבית הנאשם, צעק וגידף אותו. המתלון טען, כי עובר לאירוע לא היה לו כל קשר עם מר יצחק ברדה, אך בהמשך התברר כי הכיר אותו מחצר הרב, וכי גם יצחק עצמו הכיר את המתלון ואף התייחס אליו בהודעתו במשטרה, כאל חברו.

60. באירוע עצמו, המתלון הגיע באישון לילה אל ביתו של הנאשם, והתלווה להליך של תפיסת רכב שהיה בחזקת הנאשם באותה העת. לטעמי, הגעתו של המתלון לבית הנאשם כמתואר, היא תמוהה בפני עצמה. המתלון הוא עו"ד, אשר ייצג זוכה בתיק הוצאה לפועל, וככזה אין זה שכיח שיתלווה להליך של תפיסת רכב, שהינו הליך גביה שגרתי שמתבצע באופן תדיר (שלא כמו תפיסת כספת מתנות בחתונה, או עדר כבשים, לשם הדוגמא). המתלון בעצמו העיד, כי ייצג במאות תיקי הוצאה לפועל וכי זהו המקרה היחיד שבו התלווה לקבלן הוצאה לפועל לשם ביצוע הליך של תפיסת רכב. המתלון טען, כי החלטתו להגיע עם קבלן הוצאה לפועל, התקבלה על רקע העובדה שהרכב היה רשום על שם צד ג' ועל כן חשש שיסוכל הליך התפיסה. לא שוכנעתי מהסברו של המתלון. בנסיבות העניין, סברתי כי טענת הנאשם שהגעת המתלון בערב האירוע, יחד עם קבלן הוצאה לפועל, לא נבעה מטעמים ענייניים, אינה טענה מופרכת, ולמעשה נמצאו לה אדנים בחומר הראיות.

61. זאת ועוד, טענת המתלון כי בקשתו שיצחק ברדה יגיע לצלם את האירוע נבעה מחששו מן הנאשם, גם היא - בהתחשב בכלל הנסיבות - אינה מצטיירת בעיני ככנה לגמרי. המתלון הגיע אל ביתו של הנאשם, בשעה מאוחרת של הלילה, בעת שרעייתו וילדיו ישנים, לשם ביצוע צו תפיסה של רכב. המתלון צפה את האפשרות שקבלן הוצאה לפועל ידרש לקרוא לנאשם לצאת מביתו, וכן צפה את סערת הרגשות שהנאשם יהיה נתון בה. בהקשר זה, טענת הנאשם, כי כל האירוע תוכנן כדי להשפילו, "נתפר למידותיו", כדי לייצר פרובוקציה ועל מנת להביאו להתפרצות ולתעודו ברגע של שפל, מקובלת עלי ככזו שמתארת תסריט אפשרי. טענה זו מתחזקת, על רקע העובדה הבלתי שנויה במחלוקת שבעת שנפגשו הנאשם והמתלון בבית משפט השלום ברמלה (בערעור על עיקול ותפיסת הרכב), אמר המתלון לנאשם, שידאג שיכנס לכלא. אמנם, הדברים הללו נאמרו מפי המתלון במועד מאוחר לזה המתואר בכתב האישום, אך הם מעלים סימני שאלה באשר למעשיו וכוונותיו של המתלון באירוע.

62. כעת לניתוח המעשה הפיזי; צפיתי פעמים רבות בסרטוני האירוע (ת/2). התרשמתי כי הנאשם אכן היה מצוי במצוקה ובסערת רגשות בעת האירוע. על אף זאת, שפת הגוף של הנאשם אינה שפה אלימה באופן מובהק, הוא אמנם התקרב לקבלן הוצאה לפועל וגם למתלון, אך התרשמתי כי עשה זאת לצורך חילופי דברים. אל תוכן הדברים שנאמרו, נתייחס בהמשך, אך ראוי לציין כי אמירתם אינה מלווה בהנפת ידיים, בהתקרבות מתריסה (להבדיל מסתם קרבה פיזית), או באליומות פיזית מסוג כלשהו. לרוב, הדברים גם לא נאמרו תוך הרמת קול משמעותית.

63. באשר למלל שנאמר ע"י הנאשם - כאמור, עפ"י לשון סעיף העבירה, איום שלא כדין לפגיעה בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, מהווה עבירה, כאשר המבחן הוא אובייקטיבי, כלומר, מנקודת מבטו של האדם מן הישוב, המצוי בנסיבותיו של המאויים.

64. במהלך האירוע, הנאשם הפציר בקבלן ההוצאה לפועל, בנהג הגרר וגם במתלונן להוריד את הרכב מהגרר. כאשר הללו לא נענו להפצרותיו, הנאשם אמר למתלונן את האמירות שלהלן:

· "אתם באתם איתם? אהה אתה העורך דין? הכל בסדר... הכל בסדר מותק... עכשיו ראיתי אותך, הכל בסדר, עכשיו אני יודע מה עשית לי"

· "אני נשבע לך באימא שלי, לקחת לי את האוכל של הילדים עכשיו. לקחת לי עכשיו את האוכל לילדים. על מה? על כלום. על כלום. לקחת לי את האוכל של הילדים על כלום. ואם אתה חושב העניין הזה ייגמר בשקט תשכח מזה, אמרתי לך אל תעשה את הטעות יש לי 5 ילדים שאני מביא להם אוכל. אל תעשה את הטעות הזאת. אל תעשה את הטעות הזאת. אני מבטיח לך, באימא שלי, בבורא עולם, שאתה תשלם על זה ביוקר חוקי, הכל חוקי אתה תבכה על היום שנולדת, חוקי. יש לך הזדמנות להוריד את האוטו ואני אסגור את זה בכבוד כמו גבר."

· "ואתה העורך דין, אני אוהב אותך אני אוהב אותך, איי איי איי, עוד חודש, חודשיים, שנה, שנתיים, אני נותן לך מילה, אתה לא יודע עם מי נפלת. את היום הזה אני לא אשכח לעולם. זה מבחינתי שפיכת הדם של הילדים שלי."

· "אל תדאג גמד בן זונה, אל תדאג יא בן זונה, אמנן יצחק סיבך לך את החיים"

· "איפה אתה הולך? פחדן איפה? מוצץ? מוצץ! מה אתה חושב אנחנו לא נדבר? הא".

· "גמד, מניאק! אל תדאג, חה חה חה, תראה תראה..."

· הנאשם גם אמר ליצחק "אתה, אתה, אתה עם הכובע.. הקדוש ברוך הוא ייקח אותך עם הזקן שלך. ייקח אותך היום. אתה עם הזקן, מרים יד בתורת משה, ייקח אותך ואת כל המשפחה שלך היום, אתה עם הזקן". ובהמשך, "אתה, אלוקים ייקח אותך. כן. כן תצלם. אלוקים ייקח אותך."

65. כאמור לעיל, עבירת האיומים קשה היא, שכן תיחום גבולותיה אינו ברור. מדובר בעבירה המתייחסת

לדיבורים גרידא, כך שבאופן אינהרנטי היא מגבילה את זכות היסוד של הפרט לחופש ביטוי. הקושי באבחנה בין התבטאות מותרת לבין התבטאות אסורה נובע בין השאר מהעובדה שאזהרה או קללה עשויות לעורר בלב השומע פחד של ממש, כך שהאבחנה בינן לבין איומים היא לעיתים דקה מן הדק. יתר על כן, במקרים רבים איומים מנוסחים בדרך של אזהרה, ובמקרים רבים אחרים איומים נאמרים בלשונית קללות למיניהן, או בדרך של קללות שניתן להבין כאיומים. בפסיקה הוצעו על כן מספר מבחנים לצורך בחינת השאלה אם ההתבטאות שבמחלוקת מהווה "איום", כהגדרתו בעבירה דנא. מבחנים אלה הם "מבחן השליטה" ו"מבחן המהות", אשר נקבעו עוד בהלכת **ליכטמן**, ובשנים האחרונות גם "מבחן ההקשר" (ר' ע"פ 6368/09 **זקן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (2010)).

66. לענייננו, ובאשר להתבטאויות שיש בהן משום "ניבוי מוות" או אף "איחולי מוות", שהשמיע הנאשם כלפי יצחק ברדה, נראה כי המבחן המתאים הוא "מבחן השליטה" (כלומר, האם לדובר יש שליטה או השפעה על אפשרות התממשותה של אותה סכנה), ובצדק לא ייחסה המאשימה לנאשם עבירת איומים כלפי מר ברדה, שכן תנאי מבחן זה אינם מתקיימים.

67. באשר לאמירות שאמר הנאשם כלפי המתלונן, הרי המלל מורכב מקללות, גידופים ומהבטחות שהמתלונן ישלם על כך ששפך את דמם של ילדי הנאשם, "חוקי, הכל חוקי". הנאשם טען, כזכור, כי התכוון לכך שבדרכים חוקיות של הגשת תלונות במשטרה ותביעות אזרחיות כנגד המתלונן, יגרום לו להתחרט על נטילת הרכב שהיווה מקור פרנסתו ובכך גדע את מטה לחמה של משפחתו.

68. בבחינת כלל נסיבות העניין, כפי שפורטו לעיל, מצאתי כי גרסתו של הנאשם די בה בכדי לעורר ספק סביר ביחס לשאלה האם דבריו למתלונן היוו דברי איום. יצוין, כי הנאשם השמיע גרסתו זו כבר בעת חקירתו במשטרה ואין מדובר בטענה שעלתה רק לאחר הגשת כתב האישום. עובדה זו מחזקת את מהימנותה של הטענה. יתרה מכך, צפיה בסרטון מעלה, כי הדברים נאמרו באופן ספונטני, טבעי ובלתי מתוחכם. כלומר, טענת המאשימה כי הנאשם הוסיף את הביטוי "חוקי", כדי להכשיר את האמירות, מניחה תכנון ותחכום שלטעמי אינם נלמדים מסיטואציה, ובעיני יש סיכוי לא מבוטל שהאמירה היא אותנטית.

69. כפי שהובהר לעיל, יהא תוכן ההתבטאות אשר יהא, נסיבות העניין הן המכתיבות, במקרים רבים, את התשובה לשאלה אם מדובר באיום. בנסיבות רבות גם התבטאות בעלת תוכן פוגע או מעליב, עשויה שלא לגבש איום אלא להוות קביעת עובדה או אזהרה גרידא. נסיבות המקרה תומכות בהתקיימות האפשרות האחרונה, שכן עסקינן במתלונן שהינו עורך דין שהגיע לבצע הליך משפטי בחצריו של הנאשם. הנאשם, שהתעורר משינה, כאשר נקרא באישון לילה לצאת מביתו ולמסור את הרכב שמשמש אותו, שחרד לפרנסתו, שחש מבוהל, נסער ומושפל ומבין שהוא מצולם ע"י שניים שהם יריביו, מתבטא בחומרה כלפי הנוכחים.

70. אכן, התבטאויותיו של הנאשם כלפי המתלונן, הינן בוטות, בלתי ראויות, מבישות ומעליבות ומוטב היה לו לא נאמרו כלל. יחד עם זאת, נשוב ונזכיר שעסקינן בעבירה האוסרת ומפלילה מעשים המתבטאים בדיבורים, ובכגון דא יש להיזהר לא רק מהטעמים שפורטו לעיל אלא גם נוכח עיקרון השוויון של המשפט

הפלילי. המשפט הפלילי נועד רק, ואך ורק, לטיפול בתופעות החברתיות השליליות והמסוכנות ביותר, להבדיל מהסדרה כוללת ומלאה של אורחות חיי החברה, לרבות בכל הקשור להתנהגות ראווה ומנומסת. יש להיזהר אפוא בהפללתן של התבטאויות גרידא, גם כאשר מדובר בהתבטאויות קשות ומבישות, שכן המשפט הפלילי לא נועד לצורך הסדרת תרבות הדיון והדיבור או לשיפורה. לאור הדברים האמורים, כלל האמירות של הנאשם כלפי המתלונן, אינן עולות בעיני כדי הרף הפלילי הנדרש בעבירת איומים, ובאשר לאמירות **"אני מבטיח לך, באימא שלי, בבורא עולם, שאתה תשלם על זה ביוקר חוקי, הכל חוקי אתה תבכה על היום שנולדת, חוקי"** וכן **"עוד חודש, חודשיים, שנה, שנתיים, אני נותן לך מילה, אתה לא יודע עם מי נפלת. את היום הזה אני לא אשכח לעולם"**, מצאתי כי מתעורר ספק סביר ביחס לטענה שהנאשם איים לפגוע במתלונן, בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, וכי טענת הנאשם שהתכוון לנקיטת הליכים משפטיים כנגדו הינה אפשרית. כמו כן, סבורני כי בחינה אובייקטיבית של מכלול הנסיבות בהן נאמרו הדברים, מעלה כי האדם מן היישוב בנעליו של המתלונן, וליתר דיוק עוה"ד מן היישוב, לא היה רואה עצמו כמאיים. ערה אני לטענת המתלונן, כי חש מאוים, אך הבחינה האובייקטיבית של הדברים, לה נדרש בית המשפט, אינה תומכת אפוא במסקנה כי מדובר באיומים, פרט לכך, כפי שהובהר לעיל התעורר בליבי ספק ביחס לאותנטיות התחושות שתיאר המתלונן, לאור הנסיבות שהובילו אותו להגיע אל חצר ביתו של הנאשם מלכתחילה.

71. פרט לאיומים במלל, טענה המאשימה כלפי הנאשם כי איים גם בהתנהגות, בכך שרדף אחרי המתלונן תוך שהוא צועק עליו ומגדף אותו. גם לעניין טענה זו מתעורר ספק סביר, שכן מצפייה בסרטון ומעדותו של יצחק ברדה עולה, כי המתלונן כלל לא צולם ברגעים הרלוונטיים. לפיכך, טענת הנאשם כי החל לרוץ לכיוון המתלונן, רק לאחר שהמתלונן פתח בריצה, לא נסתרה. כלומר בבחינת היסוד העובדתי של התנהגות מאיימת דמות רדיפה רגלית, עולה ספק אם הוא מתקיים בענייננו.

72. לעניין היסוד הנפשי בעבירה, הרי שהוא מורכב משניים. בראש ובראשונה נדרש אותו רכיב המשותף לכל העבירות ההתנהגותיות והוא הוכחת מודעות מצד מבצע העבירה לטיב המעשה ולקיום הנסיבות. חלקו האחר של היסוד הנפשי של עבירת האיומים מצוי בסיפא של הגדרת העבירה והוא הדרישה כי מעשה האיומים יעשה "בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו". על היסוד הנפשי של הכוונה להפחיד או להקניט הקבוע בעבירת האיומים חלה הלכת הצפויה. מאחר וקבעתי כי לא הוכח מעבר לספק סביר קיומו של היסוד העובדתי, הרי הלכה למעשה התייתר הצורך לבירור התקיימות היסוד הנפשי. למעלה מן הצורך, אציין כי ביחס לאמרתו של הנאשם למתלונן ניתן לומר כי נלמדת כוונת להקניט, ואולם אין הדברים דומים בכל הנוגע לטענת האיום בהתנהגות. לעניין זה, אציין כי בעדשת המצלמה נקלט הנאשם רץ מרחק קצר בלבד, וכאשר שב על עקבותיו אמר "זה בשביל הקטע... זה סתם קטע" וצחק. הדברים הספונטניים הללו שנאמרו מפיו מיד לאחר הריצה, מתיישרים הן עם הודעתו של הנאשם במשטרה והן עם עדותו, ולפיהן רץ אחרי המתלונן "בשביל הצחק" וכדי להשפילו כפי שהמתלונן השפיל אותו באירוע, ולא בכוונה של ממש לדלוק אחריו, לתפוס אותו ולפעול כנגדו באלימות, כפי שנטען ע"י המאשימה.

ה. סוף דברי:

73. העולה מכל המקובץ הוא, שבמקרה דנן נותר ספק בשאלה אשמתו של הנאשם בעבירת האיומים בה

הואשם בכתב האישום. על פי הדין, מספק זה זכאי הנאשם ליהנות, ועל כן דינו הוא לזיכוי.

74. אשר על כן ולאור כל האמור לעיל החלטתי, כאמור ברישא להכרעת הדין, לזכות את הנאשם מעבירת האיומים שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ו אלול תש"פ, 04 ספטמבר 2020, בהיעדר הצדדים